

agrupació excursionista talaia

A.E. TALAIA

BIBLIOTECA
ARXIU

FEDERATS A:

federación catalana de montaña

federación catalana de esquí

comité de exploraciones subterráneas de cataluña

asociación española de camping y caravana

CARRER ANSELM CLAVE, 3 - TELEFON 893 12 57 - VILANOVA I LA GELTRU

CIRCULAR PER ALS SOCIS
AGOST - SETEMBRE 1973

EL NOSTRE RALLY

Enguany s'ha fet una nova edició d'aquell Ier. Rally de Baixa Muntanya que se celebrà l'any 1966 pels cims que envolten la nostra vila.

Divendres, 1 de Juny, davant de la cartellera d'anuncis de la nostra Entitat: 11 equips inscrits. Els diàlegs, poc més o menys, eren així: «Va!, aquest Rally és «tirat», «Ho guanyarem de carrer», «Aparteu les criatures, que arribem nosaltres», «No cal que us apunteu, que nosaltres ja ho tenim guanyat», «En tal ja fa dos diumenges que s'entrena i s'ho coneix de pam a pam», etc. Per fi, repartiment de pitrals i reglaments. Tenim 10 hores per fer, sortint de Canyelles, a triar: El Puig Montgrós, 50 punts; El Papiol, 125 punts; El Puig de l'Aliga, 75 punts; La Casa Alta, 30 punts; La Talaia, 150 punts, i el Mas de l'Artís amb 30 punts, amb l'arribada altra vegada al poble de Canyelles. En Ramon i jo havíem decidit fer equip i dies abans ens vam posar d'acord per fer tot el re-

corregut sencer. Hem de reconèixer, que tant l'un com l'altre anem bastant feixucs, però, com que la veterania és un grau i aquestes muntanyes ja ens les coneixem bastant, ens vam proposar fer un bon paper.

Per fi, a quarts de sis del matí, concentració de vehicles a la Plaça dels Quartels. Esperem els equips que s'han adormit. Tot plegat, que a un quart de set es dona la sortida de Canyelles. Com era lògic, de bon començament ja hi va haver escampall, encara que la majoria es va decidir pel Montgrós. Mireu, ja ens segueixen!! - Nassos!! Que sou vosaltres els qui veniu darrera! El ritme de pujada era de veritable competició. Entre pistes d'urbanització i algun corriol, per fi arribem al cim. Arreberat entre el repetidor de T.V. i la caseta del servei contra incendis, ens trobem al control l'amic Plana, que s'havia parat la taula i la màquina d'escriure fent albarans i factures per aprofitar el temps. Els quatre

equips no vam parar ni a veure el Sol que acabava de sortir. A la devallada ens vàrem dividir, els altres equips cap a la Talaia, nosaltres cap al Papiol. Acomiadant-nos amb un «que no us passi res», tornem a Canyelles, on els controls, estranyats, ens pregunten «Ja heu plegat?». «No, home, no, que fem camí a Viladellops!».

Un cop passada la pudenta torren-tera que ens envien els vilafranquins, agafem unes dreceres i, enfilant-nos, anem a parar junt a una Granja, per arribar més tard a la Font de Sant Joan i a Viladellops. El Puig del Papiol es divisa a poca distància, i des del poble entre mig de vinyes, ens dirigim cap al cim. Aquí sí que no hi ha camí, inclús algun tros és de grimpada. Arribats a dalt, bufant com a màquina de tren, un mal pensament ens passa pel cap, en no veure el control per en lloc. De tant en tant alguna paraulota, fins que, després d'uns xiulets, a l'altra banda, a la mateixa carena surten la parella de control. Em sembla que quasi tots els equips els van dedicar un bon estol de paraules gruixudes, per no trobar-se al lloc indicat. Allà mateix vam esmorzar, amb tota tranquil·litat. Devallem directament pel fons i saltant de pedra en pedra ens presentem a la carretera. Quasi bé no podem passar perquè una bona caravana de «domingueros» es dirigeix cap a la platja. Fugim ràpidament, per enfilat la nova carretera d'Olèrdola, que al menys no hi passa ningú. Ens ho agafem amb bon pas, però ens hem d'aturar una estona. El sol pica de ple i ens fa suar la cansalada. Arribats al Castell, un guarda de la Diputació tot seguit ens convida a adquirir els tickets de visita. Ens el mirem i pensem «que està de broma?». Dient-li que «estábamos de paso», baixem a la font. Una bona remullada i marxem flanquejant sense perdre alçada per la carena que ens portarà al Puig de l'Aliga. Abans s'ha de travessar una ruïnosa urba-

nització en la que la majoria dels xalets s'estan enderrocant i les herbes ho invaeixen tot. El darrer tros d'ascensió al Puig de l'Aliga a ple sol és veritablement esgotador. Ens trobem amb el primer equip que ja vénen de la Talaia, carai!! Si que han corregut! Això ens fa arrufar el nas. Passem pel control de l'Aliga, un glopet d'aigua, una taronja i avall!! Un altre equip que anava d'esma. Arribant al Coll, girem cap a la Casa Alta. Dos equips de noies joves que tiren amunt mig esgotades. El recorregut que ens queda transcorrerà a ple migdia, tal com ha havíem planejat, quasi tot per dins del bosc.

A la Casa Alta trobem el Sr. Muela, prenent el sol en banyador. No ens hi aturem pas. Ara, quasi tot és carena plana, fora d'un petit sifon que hi ha passat el Pla de Les Palmeres. Per fi, el Cim de la Talaia. Ens ho agafem amb filosofia. El Control, que és en Jani, ens deixa un pot i amb l'aigua del cucó ens dutxem, reposem, enganyem la panxa amb quatre galetes i una taronja, i ja tornem a caminar pel camí que hem vingut. Agafem una bifurcació que ens porta al Mas de l'Artís. Galls i gallines que s'espanten, un pagès que dorm sota d'un porxo, una vella que ens mira estranyada i, per fi, passada la masia, l'Artigas i la dona, de control. Però no estaven sols. Un equip que s'havia esgotat, i un d'ells estava groc com un xinès. Es que ha bescamviat la «pela»! Ah!! Fem els honors a un bon cantí d'aigua fresca, i pitant cap a Canyelles.

Però la set, la calor i el cansament ja comencen a fer els seus estralls: cuixes escaldades, clatells torrats, butllofes als peus, les frontisses que grinyolen, etc. Agafem pel Fondo de Cal Ramonet, després, per una altra urbanització que també fa llàstima, parem a la Font de Can Farré de Llacunalba, per fer un glop i a quatre passes, Canyelles. Caminem quasi d'esma però ens animem a l'arribada, doncs, no sabent si som els úl-

tims o els primers, ens fa picar la curiositat. Control d'arribada: 7 hores 50 minuts. Només ha arribat un altre equip: l'Assumpta i el seu germà Salvador i ja fa tres quarts d'hora!! Per tant, som els segons. No podem pas queixar-nos. Una bona remullada, que si bé no ens deixa com a nous al menys ens refresca momentàniament. Una llarga espera per l'arribada de tots els equips i controls i mentrestant tertúlia, comentaris, crítiques, justificacions, alegries i decepcions, fins que un crit ens belluga a tots: a la Taula!!! L'antiga Taberneta de Canyelles, plena de gom a gom es converteix en escenari d'una gresca espectacular, sobretot a l'hora de llegir la classi-

ficació, quan ja, amb la panxa plena i una copa de xampany a la mà tot es veia de color de rosa i s'oblida el sol, la set i el cansament d'un Rally a casa nostra.

JOSEP BLANES

Classificació:

- 1.º Assumpta Baig - Salvador Baig.
- 2.º Josep Blanes - Ramon Martí.
- 3.º Josep Planas - Antoni Llorba.
- 4.º Rosa Ràfols - Lluís Daviu.
- 5.º Joan Toledano - Isabel Romeu.
- 6.º Blanca Forgas - Tina Moya.
- 7.º Rosa Grifell - Mari Sánchez.
- 8.º Conxita Socias - Conxita Blaxart.

2 equips es van retirar i 1 no es va presentar.

M A R X E S

XX MARXA DUFOUR

El dia 8 d'Abril es va celebrar a la comarca d'Osona i més concretament als contorns de Santa Cecília de Voltregà, aquesta Marxa tan tradicional i tan bonica pel seu sistema.

Com ja hem dit abans, se sortia de Santa Cecília de Voltregà, passant per Can Gallisans, Mas Violet, Sant Martí de Sobremunt, Santa Llúcia de Quer, Can Puigplegat i arribada a Santa Cecília.

Els nostres equips participants, que varen ésser 10, es van classificar de la següent manera:

C.	D.	Noms	Punts
8	83	E. Sivill - A. Llorba	41
16	192	A. Baig - J. Ferrer	50
23	193	S. Baig - J. Mula	53
33	130	D. Margalet - J. R. Sabrià	56
47	66	R. Grifell - R. Sanahuja	62
55	165	M. Planas - R. Martí	66
60	136	Ll. Daviu - Josep Planas	69
105	166	C. Blanchar - R. Montané	85
108	107	I. Romeu - J. Toledano	87
158	16	M. Bartí - A. Campillo	128

V MARXA EXCURSIONISTA DEL MARESME

El passat dia 20 de Maig, organitzada per l'Agrupació Científic-Excursionista de Mataró, es va celebrar per terres de la comarca del Maresme aquesta simpàtica marxa d'orientació.

La sortida tingué lloc al Pou del Glaç, a les afores de Canyamàs, passant per Can Sarandico, Can Miloca, Can Arenes, Santuari de Colònies, Can Calamites, Can Gel i el control d'arribada era instal·lat a l'Entroncament del veïnat de Can Rimble.

Hi hagué en aquesta Marxa algunes incidències, protagonitzades per En Pulido, ben conegut per tots els assistents.

Els nostres equips participants, que foren quatre, varen obtenir la següent classificació:

Cl.	Noms	Punts
2	Lluís Daviu - Josep Planas	82
4	Antoni Llorba - Jordi Gudín	96
26	Ramon Martí - Joan Ferrer	178
28	Joan Toledano - Isabel Romeu	198

UNA SEMANA EN CHAMONIX

Actividad realizada:

Tete Rousse (3.167 m.), Agouille de Gouter (3.817 m.), Dome de Gouter (4.304 m.), Glaciar de Bossonn y Travesía de los Cósmicos.

Novecientos kilómetros de carretera y un letrerito mágico: «CHAMONIX A TROIS MINUTES». Poco antes habíamos admirado la silueta rojiza de las Agujas de Chamonix y la cadena nevada del Mont-Blanc. Es nuestro primer año en los Alpes y todo nos impresiona.

Ya instalados en el camping, planeamos las salidas y vamos de compras al pueblo.

A la mañana siguiente, de Chamonix nos trasladamos a les Hauches, por carretera, con intención de tomar el aéreo y cremallera que deja en el Nid d'Aigle, a 2.364 m. de altura. Esperando al trenecito, en «BelleVue», tomamos contacto con un grupo de vascos y madrileños, con los que hacemos rápidamente gran amistad. En los días sucesivos conviviríamos juntos.

Ya en el Nid d'Aigle, una larga fila de montañeros, se pone en marcha, hacia la Tete Rousse. La cima del Mont Blanc, que desde aquí se ve con toda claridad, queda a un día y medio de marcha. La primera parte de la ascensión es un camino bien marcado y sin apenas riesgo, salvo el que da la caída de alguna piedra o un resbalón imprevisto. Un monolito de piedra marca la muerte en este lugar de dos montañeros jóvenes.

Ya en la Tete Rousse se hace necesario el uso de grampones, y la nieve se alterna con la roca en los metros que siguen hacia la Agouille de Gouter. Doscientos metros antes del refugio instalado cerca de la ci-

ma, (metros en desnivel), está la mayor dificultad de la ascensión, por esta arista. Se trata de metros de roca bastante vertical y resbaladiza; fácil de superar, pero que cuenta con más de mil metros. Mañana morirá aquí un italiano y los equipos de rescate mostrarán su efectividad.

Ya en el refugio, a casi 3.800 m. se despejó el miedo al mal de montaña que llega con la diferencia de presión, y, salvo ligeras molestias intestinales, que pronto pasan, nos sentimos completamente bien.

Ocho francos vale un litro de agua embotellada y ocho francos más el dormir en el suelo del refugio con una manta. Precios vigentes en Chamonix a 3.800 m.

A las dos de la mañana nos levantan y de madrugada, tras haber almorzado, nos ponemos en marcha hacia la cima de Europa.

Es de noche, y las luces de los frontales iluminan el caminito trazado por las huellas de los que suben y bajan día tras día. Hace frío. Las horas pasan y en nada, nos encontramos en el pico de la Dome de Gouter, a 4.304 metros. Ya ha salido el sol y hace un día espléndido, y ya cerca, vemos el Vallot, pequeña nevada-refugio a 4.362 m. Empieza a soplar un poco de viento.

En pocos momentos, y tras haber superado el refugio Vallot, el viento arrecia. De la Lyonesse se acerca un enorme manto de nubes cubriéndolo todo. En pocos segundos la niebla se vuelve densísima y apenas nos vemos los unos a los otros, y la fuerza del aire nos hace temblar en las aristas. La tormenta ha llegado.

Prudentemente bajamos al Vallot y esperamos que amaine. Pasan dos horas y el temporal va en aumento;

debemos bajar. Con un grupo de madrileños nos ponemos en marcha con la intención de perder rápidamente altura bajando por la vía al Mont-Blanc por el Glaciar de Bossons, mucho más directa, aunque más peligrosa que la arista por la que ayer subimos.

Grietas, seracs, nieve e hielo. Varias horas de bajada hasta el Refugio de les Grans Mulets (3.051 m.). Avena con agua y dos tomas de chocolate es lo que comemos durante veinticuatro horas. Otra noche en el Mont-Blanc.

A la mañana siguiente el tiempo aparece espléndido y continuamos, temprano, bajando. Esta última parte, en la que se atraviesa el glaciar de más de dos mil metros, en sentido descendente, es mucho más peligrosa que la de ayer.

Pitones de hielo, piolet, grampones; elementos que unidos al hambre, le van haciendo superar todas las dificultades. Un salto sobre una grieta, otro salto; un puente de hielo, otro;

placas de hielo negro y laberintos gigantescos de seracs; grietas de hielo. Tras varias horas dejamos el glaciar de Bossons y nos metemos en el «glaciar des pelerins» camino al pla de la Agouille.

Ya en la estación del aéreo, con un sol espléndido, admiramos la mole fuerte del Mont-Blanc. Unos minutos después descansamos en Chamonix. Hemos vivido tres días en una gran montaña, habiendo hecho más de veintiseis horas de marcha.

Esta ascensión ha sido realizada por: MAGDA ORTIZ, del G.E.S.A.M. del Centre Excursionista de Terrassa. JOSE GIL, de la ESCUELA DE GUIAS MONTAÑEROS de Barcelona, y por el que firma.

RAFAEL JARIOD FRANCO

Miembro del G.E.A.M.

Doy las gracias por medio de este Boletín, a la Caja de Ahorros del Penedés, y a Deportes Tiplay, por la ayuda prestada en esta actividad

Dia 30 de Setembre

TROFEU RIBAS VIRGILI

(Marxa per Azimuts)

NOTICIARI

CAPITOL D'INCENDIS FORESTALS

Enguany el mes de juliol ha estat pròdig en incendis. La persistent sequedat ha fet que els matolls adquireixin una combustibilitat extrema, que en algú cas fortuït, de deixadesa o de mala intenció han provocat l'incendi. Han cremat boscos en tota la península i bona part d'ells a Catalunya. En l'àrea penedesenca i als seus contorns hem tingut notícia dels següents incendis: A primers del mes es cremà el bosc de la Penya del Boc (o Muntanya del Gurugú), sobre el poblat de Garraf. El dia 7 es declarà foc entre el Mas Carnús i la Casa Alta, en les immediacions del Pantà del Foix, s'hi cremaren unes cinquanta hectàrees de bosc. El dia 14 hi havia foc per les muntanyes de Calafell. El 17 en les immediacions de l'Ermita de Bruguers, a Gavà. El 18, als contorns de Gelida. El 22 a la muntanya d'Espinagosa, a la Llacuna.

Els dies 23 i 24 el foc ens tocà més aprop i des de Vilanova vam veure les flames que devoraven els arbres i matolls de l'Aliga. L'incendi afectà als termes de Castellet, Canyelles i Olèrdola, concentrant-se principalment en els boscos que envolten la vall d'Olèrdola i els faldars on radica la urbanització Daltmar. Els soferts parcel·listes passaren per una nova i més dramàtica situació que les que

ja porten experimentades i algun xallet resultà afectat. Els serveis d'extinció lluitaren amb tots els seus esforços. Els avions de l'ICONA es veieren privats de la necessària efectivitat a causa del vent y dels diferents incendis escampats per tot Catalunya. Efectivament, al mateix temps hi havia fos entre Sant Pere Molanta i l'Arboçar, i un tercer incendi en el terme d'Ordal-Subirats en direcció cap a Olesa de Bonesvalls.

El dia 25 hi havia foc als contorns de Sant Sadurní d'Anoia, i els dies 26 al 29 un gran incendi s'estenia entre Corbera de Llobregat i l'Ordal. A Corbera han tornat a cremar els boscos el 14 d'agost, ara entre aquella població, Castellví de Rosanes i Martorell, foc que afortunadament fou dominat l'endemà. Passaran molts anys abans que el paisatge pugui recobrar un bon semblant.

RECTIFICACIO

En la circular del mes de juliol es podia llegir, a causa d'una errada d'impremta, que en la 37,^a Marxa Excursionista de Regularitat de Catalunya hi havia inscrits més de quatre-cents equips de Reus, un evident disbarat, ja que els equips eren de tot Catalunya, i de Reus, únicament l'organització, formada conjuntament per totes les entitats excursionistes d'aquella ciutat.

III CAMPAMENT INFANTIL

Els dies 14 i 15 de juliol se celebrà l'anunciat Campament, que enguany fou emplaçat al Bosc de la Munia, a redós de la capella de Sant Romà de Miralles. Es plantaren 18 tendes. Participaren en l'acampada 70 infants i 12 acompanyants. A la nit del dissabte s'efectuà un foc de camp simbòlic en el que actuaren els menuts acampadors. A l'endemà, un cop esmorzats, un bon grup de quitxalla efectuà una excursió fins als Castell de Miralles i capella romànica de Santa Maria. Els menuts expedicionaris feren una bona recollida de fòssils, ja que aquella zona n'és rica,

especialment en «lenties» o «nummulites», petxines i corals.

Al campament s'efectuaren els jocs infantils, entre els quals sobressortí la gimkama, en la qual participà pràcticament tot el campament. També hi hagué secció de bany en l'enguany minsa riera de Sant Romà o de Carme, i un cop refrescats tot-hom dinà. A la tarda seguiren els jocs, amb curses i trencar l'olla fins a l'hora de plegar tendes i preparar el retorn a Vilanova, retorn que es veié enfosquit per l'absència dels autocars. Hom hagué de procurar-se solucions d'urgència per tal que la quitxalla fos a casa seva a una hora no gaire tardana.

SECCIÓ DE CULTURA

(Grup d'investigacions Arqueològiques)

COVA DEL PELAG (L'Arboçar)

El passat mes de Maig van enllestir-se els treballs d'excavació de la cova del Pelag iniciats el mes de Gener com vam notificar en la circular corresponent al mes de Febrer.

Contràriament al que en principi ens crèiem, aquesta cova ja havia estat visitada anteriorment, sigui per buscadors de tresors, sigui per pastors que la netejaren per a abrigar-s'hi. El poc sediment que es conservava estava dipositat en llocs de difícil accés, semblant inclòs, que hi havia estat arraconat. Conseqüentment, els materials recollits estan molt fragmentats. Així i tot, per les seves característiques havem pogut identificar:

Un fragment de ceràmica decorada tipus vas campaniforme.

Un fragment de ceràmica decorada tipus cardial.

Deu fragments de ceràmica llisa feta a mà.

Un percutor esferoidal de sílex.

Un fragment de ganivet de sílex

sense retocs i de secció trapezoidal.

Un gratador de sílex amb retocs.

Tres esclats de sílex.

Un gra de collaret de pedra calcària amb perforació bicònica.

Un fragment de perforador d'ós.

Divuit dents humanes pertanyents a diferents individus.

Un axis i altres ossos humans.

Nombrosos ossos d'animals.

Els resultats obtinguts semblen indicar que es tracta d'una cova sepulcral possiblement reutilitzada en diferents èpoques, però la pobresa dels materials trobats no permet d'atribuir-los una datació concreta.

Els materials seran dipositats al Museu Monogràfic d'Olèrdola.

Agraïm la col·laboració del Delegat d'Excavacions Arqueològiques a Vilafraça del Penedès, Sr. Pere Giró, en la classificació dels materials, així com la dels membres del «Grup de Recerques Espeleològiques Vilanova» en l'aixecament del plànol topogràfic de la cova.

X. VIRELLA

LA COVA DE LES RONDES

(i II)

El 16 de febrer de 1957 es realitzà una exploració arqueològica a la Cova de les Rondes, els components de la qual eren els Drs. Pericot, Arribas i Ripoll, com també el Delegat d'Excavacions de Vilafranca, Sr. Giró, satsdelegat Sr. Massachs i els altres membres de l'A. E. C. de Vilafranca, Ll. i J. Udina, Poyo, Bau, Boada, Marrugat i Montfort, que ja havien intervingut en les anteriors exploracions. Els resultats d'aquesta expedició es feren públics a l'any 1968 a la revista d'arqueologia «Ampurias», amb l'inclusió d'un esquema fragmentari de la cova.

En el curs d'un campament social vilafranquí, realitzat del 8 al 10 de juny de 1957 al contorns de Vilademàger, foren explorades altres cavitats estretament relacionades amb la Cova de les Rondes, una situada prop de la Roca del Frare, d'uns 10 m. de profunditat per més de 20 de llargada, i a la qual es donà el nom d'Avenc del Llumí. Es possible que aquesta cavitat sigui la mateixa que posteriorment hem vist denominar de les Garces, ja que es diu que té un enllaç impracticable amb l'Esquerda de la Roca del Frare, altra cova d'uns 25 m. de longitud, situada sota d'aquest monòlit. El mateix dia fou explorada novament la cova de les Rondes, superant el perillós i difícil Pas de Monfi. S'estimava que el total de galeries sumaven uns 400 metres.

El dia 5 de juny de 1960 es realitzava una nova expedició dels dinàmics elements de l'A. E. C. Vilafranca, conjuntament amb els del G. E. E. B. de Badalona, i després de travessar les sales dels Cranis i del Consell i d'arrossegar-se pel Forat d'en Bau, pujant per un nou pou de 6 metres, es descobrien noves sa-

les, galeries i laminadors, culminant amb l'exploració d'una sala d'uns 35 m. de llargada, a la que es donà el nom de Sala Llarga. La longitud total de la cova es conceptuava en uns 600 metres. Al dia següent, dia 6, era explorada una nova cavitat en el mateix sector, d'uns 16 m. de longitud i un pou de 6 m. i que denominaren Cova d'en Miquel Torrents.

Passaren bastants anys sense que en el curs d'espòriques visites es fes cap descoberta inèdita a la Cova de les Rondes, fins que per la tardor de 1971, membres de l'A. E. C. Vilafranca i del G. E. T. de Vilanova revifaren les exploracions, i es descobriren pous i sales ignotes. Actualment la labor de topografia i exploració és continuada per elements del G. R. E. V., grup independent vila-noví. Ha estat superat un difícil pas, on grossos blocs de precari equilibri provocaven el desànim dels exploradors, fins que, segons diuen ells, amb un «nus a la gola» conseguiren travessar-lo. Per aquest fet el batejaren amb el nom de Galeria de la Corbata. A l'extrem oposat es descobriren unes sales bellament adornades de concreció litogènica, cosa que no abunda pas en les sales i galeries anteriorment conegudes.

En el curs de la passada primavera tinguérem ocasió de visitar personalment la cavitat en dues ocasions. Els joves del G. R. E. V. ens guiaren pel laberint de passadissos, sales, galeries, pous i gateres en les quals sembla dominar la inseguretat dels grans blocs suspesos als sostres i que donen la impressió de caure d'un moment a l'altre. Després de recórrer un llarg i retorçat itinerari subterrani, fórem conduïts a una petita sala on, entre el fang i pedruscall, han estat

trobat alguns fragments de ceràmica hallstàtica. En algunes escletxes del rocam d'aquesta sala es veuen algunes arrels de plantes, closques de caragols i alguns grapats d'herba seca arrossegada a l'interior, cosa que prova que no estàvem gaire lluny de l'espai lliure. Aquesta zona està encara per topografiar, però creiem que està situada en el sector que mira al Camp del Dau, i que antigament havia d'existir una boca a l'exterior, obstruïda en l'actualitat. En les mateixes ocasions visitarem la Cova de la Llosa i les Coves-abric de la Falla, de possible interès arqueològic.

De l'examen realitzat a les Rondes sembla que pot afirmar-se que es tracta d'una cavitat de formació tectònica, puix que presenta una xarxa de galeries formades per diaclases obertes amb notable correspondència de les parets oposades i amb escassa erosió i corrosió. Predominen igualment els enfonsaments graviclàstics per sobre els quimiclàstics. Aquests tipus de coves es formen quan una gran massa calcària descansa sobre un terreny més tou, generalment guixós, produint-se grans aclivellaments, cas ben patent en la present cavitat.

Coves del mateix tipus o molt similars es troben en el massís de la Serra d'Ancosa i als seus contraforts. En el terme de Torrelles de Foix tenim referències de la Cova Freda o de les Torres, els avencs Josep Cuadrench i de Can Magí Rossell i l'Esquerda del Pany. A la Llacuna, l'Avenc d'en Viumala. A Orpí, la Cova-avenc de la Sensada Nova, i, ja més lluny, sembla que també correspon a aquestes característiques la Cova del Mamut, entre Vallbona i Cabrera d'Igualada.

Traçar la topografia d'una cavitat tectònica és una feina difícilíssima pel fet que suposen els blocs clivellats, superposats els uns als altres i formant infinitat de galeries laberíntiques. A més, en el cas concret de

les Rondes, d'una visita a l'altre sempre es noten petits però perceptibles canvis de lloses que han anat relliscant o han caigut, cosa que no contribueix pas a elevar la moral. Per això és digne de lloar la tasca dels afeccionats a l'espeleologia que es dediquen a les activitats científiques. Rebutgem, però, per innecessària i poc modesta el costum d'algun grup barceloní de proclamar amb caràcters excessivament grossos de pintura, que han fet la topografia de les Rondes i altres cavitats, ja que en aquesta cova seguiran les sorpreses i nous descobriments dels futurs exploradors.

BIBLIOGRAFIA:

«Les Valls del Gaià, del Foix i de Miralles», J. Iglésies-J. Santasusagna. 1934. C. de L. de Reus.

«Sota Terra» I, 1909, Club Muntanyenc Barceloní.

Butlletí C. E. C. Oct. 1884 «La Cova de la Vall de Serbes» Ll. M. Vidal.

«Explicació de la fulla n.º 34 Vilafranca del Penedès», Servei del Mapa Geològic de Catalunya. 1922 pàgs. 23 a 28 - 36 a 40.

«La Morfoestructura de los Catalánides», N. Llopis i Lladó, 1944. pàgs. 210, 218.

«Cordada», revista d'excursionisme (n.º 20, nov. 1956 pàg. 13) (n.º 62 nov. 1960 pàg. 9).

«Geo-Bio-Karts» n.º 12, oct. 1967, pàgs. 24-25. «Nota sobre el origen de ciertas cavidades tectónicas» A. Cuenca.

«Ampurias», revista d'arqueologia. (T. IX-X 1947-48) (T. XXIX 1967) (T. XXX 1968).

«Tothom», setmanari vilafranquí. 13 set. 1971.

«G. E. C.», circular ciclostilada del Grup Col·laborador del Museu de Vilafranca. n.º 1 març 1957; n.º 4 juny 1957; n.º 10 1er Trimestre 1959.

Mapa «Ancosa-Brufaganya». Editorial Montblanc. 1968.

JOAN VIRELLA

L'AFECCIONAT A L'ARQUEOLOGIA

L'afeccionat a l'arqueologia mancat d'un títol que li permeti practicar la seva dedicació lliurement s'ha vist fins fa pocs anys coaccionat per determinades lleis que creiem que han estat contraproductives puix que moltes vegades el descobridor d'un jaciment arqueològic ha preferit no donar-lo a conèixer per no exposar-se a la incomprensió —fins i tot sancions— per part dels acadèmics, amb la consegüent pèrdua de dades tal vegada importants.

Darrerament s'ha cregut important aprofitar l'aportació dels afeccionats en aquest camp, per la qual cosa s'instituí el «Grup de Col·laboradors de l'Institut de Prehistòria i Arqueologia de la Diputació de Barcelona» destinat a supervisar les activitats dels associats, al mateix temps que, per mitjà de cursets i conferències es procura elevar el seu nivell de coneixements.

En un article titulat «Universitarios y aficionados», firmat pel Baró d'Esponellà, President del referit Grup, publicat a «La Vanguardia» del dia 4 de Maig, hem llegit textualment: «...los mayores y mejores conocimientos de los universitarios pueden verse completados, especialmente en los primeros tiempos de trabajos de campo, por el entusiasmo y el buen deseo de los aficionados a laborar correctamente, y por ello los aficionados deben solicitar y aten-

der la colaboración de quienes, por sus estudios, están en condiciones de corregir imprecisiones y errores que malograrían, de no obrar así, un tiempo y un trabajo que no es lógico se pierda». Més endavant llegim: «...no creo, que a estos jóvenes con más entusiasmo que técnica, se les pueda privar o menospreciar dificultándoles el acceso a trabajos en que pueden practicar unas actividades en las que además de adquirir unos conocimientos (...), llegan en la mayoría de los casos, a ser, en la práctica, elementos valiosísimos (...) haciéndose acreedores a la obtención de becas para perfeccionar sus estudios y optar a cargos en instituciones que pudieran retribuir una colaboración eficaz». I acaba dient: «¿Por qué un muchacho trabajando normalmente como obrero de una fábrica o en un taller, no puede llegar a ser un buen profesor de Arqueología o un gran director de museo?».

Creiem que aquestes paraules ens demostrin perfectament els avantatges de formar part d'aquesta institució —alguns membres de la nostra entitat ho són ja— motiu pel qual convidem els interessats a posar-se en contacte amb algun dels components del «Grup d'Investigacions Arqueològiques Talaia» a fi que li siguin tramitats els requisits pertinents.

QUINZE

(Els articles només reflexen les opinions de llurs autors)

FINANCIAMOS TODA CLASE DE VEHÍCULOS

No solamente comprando obtiene beneficio
sino que después no le dejamos desamparado

Nuestros servicios garantizan su tranquilidad

- Asesoría Jurídica
- Organización de Empresas
- Departamento Gestoría
- Seguros

Oficina Colaboradora: Asesoría Jurídica y Contable
Jardín, 11 - Tel. 893 26 74

Secció Nàutica TIPLAY

Creuer Canaries, 34 - Tel. 8932998 - Vilanova i la Geltrú

ESCOLA SKI

COMPRA VENDA D'EMBARCACIONS

DISTRIBUIDOR DUCATI

Secció Agrícola TIPLAY

Sant Josep, 10 - Tel. 893 30 89 - Vilanova i la Geltrú

Taller reparació de motos,
venda de maquinària agrícola,
reparació de maquinària agrícola

Esports TIPLAY

Material esportin per:

Tenís - Fútbol - Hockey - Basquetbol - Atletisme

Alpinisme - Esquí - Gimnasia

Tenim tot el que necessiteu

VISITEU-NOS A: Rbla. Vidal, 17 - Vilanova i la Geltrú